

Sygnatura akt II AKa 55/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Bogusław Tocicki (spr.)

Sędziowie: SA Maciej Skórniak

SO del do SA Łukasz Franckiewicz

Protokolant: Magdalena Szymczak

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Bogdana Wrześcińskiego (del.)

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2023 r.

sprawy Ł. G. (1) oskarżonego o czyny z:

art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

K. K. (1) oskarżonego o czyny z:

art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

A. C. oskarżonego o czyny z:

art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

A. H. oskarżonego o czyny z:

art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 7 października 2020 r. sygn. akt III K 30/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 października 2020 r. sygn. akt III K – 30/20, zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 grudnia 2021 r. sygn. akt II AKa – 327/20 w następujący sposób:

1) **utrzymuje w mocy tenże wyrok w punkcie I części rozstrzygającej, odnoszącym się do uznania oskarżonego A. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej i wymierzenia mu za to przestępstwo, na podstawie art. 258 § 1 k.k., kary 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

2) **utrzymuje w mocy tenże wyrok w punkcie VI części rozstrzygającej, odnoszącym się do uznania oskarżonego A. H. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie**

IV części wstępnej i wymierzenia mu za to przestępstwo, na podstawie art. 258 § 1 k.k., kary 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3) utrzymuje w mocy tenże w wyrok w punkcie X części rozstrzygającej, odnoszącym się do uznania oskarżonego K. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej i wymierzenia mu za to przestępstwo, na podstawie art. 258 § 1 k.k., kary 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

4) utrzymuje w mocy tenże w wyrok w punkcie XV części rozstrzygającej, odnoszącym się do uznania oskarżonego Ł. G. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie X części wstępnej i wymierzenia mu za to przestępstwo, na podstawie art. 258 § 1 k.k., kary 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. W. 1.200,- złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu Ł. G. (1) w niniejszym postępowaniu odwoławczym, a także 161,- zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu;

III. zwalnia oskarżonych: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Mimo wymogów określonych w przepisie art. 99a § 1 k.p.k., a także w przepisach Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U z 2019r. poz. 2349), w niniejszej sprawie odstąpiono od opracowania uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego na formularzu UK, sporządzając uzasadnienie wyroku w sposób tradycyjny. Odstępstwo od tej zasady podyktowane zostało koniecznością zagwarantowania stronom postępowania prawa do rzetelnego procesu, który obejmuje także postępowanie odwoławcze, a to w kontekście art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności.

Było to podyktowane tym, że forma oraz treść formularza w realiach niniejszej sprawy skutkowałaby niemożnością dotrzymania konwencyjnego standardu rzetelnego procesu. Należy podzielić stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w wyroku z dnia 11 sierpnia 2020r. (sygn. akt I KA 1/20), w który to, w ślad za prof. P. H. (por. „Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, Komentarz, tom I red. L. Garlicki, Warszawa 2010, str. 305-306) uznał, że „wprawdzie prawo do dwuinstancyjnego rozpoznania sprawy karnej nie wynika wprost z art. 6 Konwencji, jest jednak oczywiste, że skoro w systemie prawa polskiego umieszczono prawo do zaskarżenia wyroku wydanego w pierwszej instancji, to takie państwo – strona Konwencji przewidując możliwość wniesienia apelacji od wyroku, musi zapewnić do niej skuteczny dostęp, a co za tym idzie musi gwarantować odpowiednimi instrumentami procesowymi rzetelność samego postępowania odwoławczego”, a w konsekwencji, iż „aby nie doszło do naruszenia prawa strony do rzetelnego procesu sądowego (na etapie odwoławczym) opisanego w art. 6 ust. 1 EKPC, tak, jak jest on ujmowany i tłumaczony przez orzecznictwo ETPC, zwłaszcza że w systemie prawa polskiego istnieje nadzwyczajny środek zaskarżenia (kasacja), który może być oparty na naruszeniu prawa procesowego (w tym naruszeniu art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.), konieczne jest by kontrola ta w aspekcie standardu konwencyjnego realizowana była przez sąd odwoławczy, jak też i Sąd Najwyższy w ramach postępowania kasacyjnego”. Nie ulega przecież wątpliwości, iż kontrola ta może być dokonana jedynie poprzez zapoznanie się z argumentami sądu, przemawiającymi za przyjętym rozstrzygnięciem. Tym samym jakość uzasadnienia wyroku jest istotnym elementem prawa. Obligatoryjne nakazanie sporządzenia uzasadnień w formie formularzy (art. 99a § 1 k.p.k.), nie dawałoby w realiach niniejszej sprawy właściwego instrumentarium procesowego dla zrealizowania standardu prawa do rzetelnego procesu, gdyż niejednokrotnie, zwłaszcza w sprawach wieloosobowych i wielowątkowych, zarzuty ujęte w części wstępnej apelacji nie przystają do jej wniosków lub wykluczają się od strony formalnoprawnej, czy pozostają oderwane od wskazanej podstawy odwoławczej, bądź też formułowane są dopiero w uzasadnieniu.

W omawianej sprawie zakres podmiotowo-przedmiotowy sprawy, sposób sporządzenia apelacji (w tym charakter podniesionych zarzutów), w odniesieniu do przedmiotu samej sprawy oraz tych elementów, które musiały być brane pod uwagę z urzędu, prowadzi do wniosku, że sporządzenie uzasadnienia na formularzu UK 2 skutkowałoby niemożnością rzetelnego i konkretnego ustosunkowania się w toku postępowania do każdego istotnego argumentu zawartego w apelacji stron, a przede wszystkim przedstawienia konkluzji, które dla stron byłyby czytelne i wskazywałyby w jaki sposób dany wniosek został wyprowadzony.

Uzasadnienie stanowiska tut. Sądu stanowią nadto orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego oraz ETPC. Zważyć bowiem należy, że w sytuacji, kiedy art. 91 ust. 2 Konstytucji RP stanowi, iż „umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową” oraz wobec jednoczesnego stwierdzenia, że formularz nie pozwala na realizowanie obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. zaniechanie sporządzenia uzasadnienia formularzowego okazało się konieczne.

Sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób tradycyjny znajduje oparcie w stanowisku Trybunału Konstytucyjnego wyrażonym w wyroku z dnia 19.12.2006r. w sprawie P 37/05 (OTK-A 2006/11/177). Stosowany zatem wprost przepis art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności (Dz.U z 1993r., poz. 61, poz. 284 ze zm.) obliguje sąd drugiej instancji do odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do każdego istotnego – na tle konkretnej sprawy – argumentu. Tym samym brak odniesienia do takiej argumentacji stanowi o naruszeniu standardu rzetelnego procesu (tak m.in. ETPC w wyroku z 9.12.199r. Riuz Torija przeciwko Hiszpanii, A. 303-A, w: M.A. Nowicki: „Europejski Trybunał Praw Człowieka, Orzecznictwo, tom 1, Zakamycze 2001, s. 515- 516 i SN w wyroku z 16.01.2007r., sygn. akt V KK 328/06, z 6.04.2011r., sygn. akt V KK 368/10 i inne). Podobne stanowisko przedstawił Trybunał Konstytucyjny na tle art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, wskazując że uzasadnienie orzeczeń jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego procesu sądowego i podstawą kontroli zewnętrznej orzeczenia przez organ wyższej instancji, bowiem dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem (wyrok TK z 16.01.2006r., sygn. SK 30/05, OTK-A 2006, nr 1 poz. 2, teza 4.3 uzasadnienia).

Mając powyższe na uwadze, uwzględniając także stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w sprawie P 37/05 oraz Sądu Najwyższego przedstawione w sprawie I KA 1/20, formułujące obowiązek sądu odwoławczego do każdorazowej oceny, w związku z kategoriycznym brzmieniem art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k., czy w danej sprawie może sporządzić uzasadnienie swojego wyroku na formularzu UK 2, nie naruszając podstawowych gwarancji strony do rzetelnego procesu odwoławczego, Sąd Apelacyjny w sprawie omawianej odstąpił od sporządzenia uzasadnienia w formie przewidzianej w art. 99a § 1 k.p.k.

Prokurator Prokuratury (...)w L.skierował do Sądu Okręgowego w Legnicy akt oskarżenia przeciwko szeregowi oskarżonym :

1) **A. (...) o to, że:**

I. w okresie od stycznia 2019 roku do czerwca 2019 roku, w W., Ł., na terenie Anglii oraz innych miejsc w kraju i za granicą, brał udział w założonej i kierowanej przez nieustalone personalnie osoby zorganizowanej grupie przestępczej w skład, której wchodził A. H., Ł. G. (1), K. K. (1), B. U. oraz inne osoby, mającej na celu osiągnięcie korzyści majątkowej z popełnienia przestępstw oszustwa polegających na werbowaniu i namawianiu osób do otworzenia kont bankowych w różnych bankach, na które następnie wpływały pieniądze wyłudzone od pokrzywdzonych wprowadzonych w błąd w ten sposób, że będąc przekonanym, iż uczestniczą w akcji policji rozbijającej grupę hakerów otwierali nowe konta bankowe i przelewali na nie swoje oszczędności lub przekazywali na potrzeby akcji dane dostępowe do swojego rachunku w postaci loginu, hasła i kodów dostępu, które to pieniądze następnie były wybierane w bankomatach na terenie innych krajów,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

II. w okresie od 08 stycznia 2019 roku do 21 stycznia 2019 roku, w Ł. i innych miejscach ze skutkiem w K., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem T. M. w kwocie 10 000 złotych w ten sposób, że dla celów przestępstwa namówiony K. K. (1) założył na swoje dane konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A., oraz B. U. przekazał dane do swojego konta bankowego nr (...) w Banku (...) S.A., a następnie przekazania całości dokumentacji, w tym danych dostępowych do założonych kont, na które wpływały przelewy pieniężne z rachunku bankowego pokrzywdzonego, który został wprowadzony w błąd przez mężczyzn podających się za funkcjonariusza (...) i prokuratora podczas rozmowy telefonicznej, którzy pod pozorem działań zmierzających do rozbicia grupy hakerów dokonujących kradzieży pieniędzy z kont bankowych namówili pokrzywdzonego do udziału w rzekomej akcji, polecając przekazać dane dostępowe do tego rachunku w postaci loginu, hasła i kodów dostępu, a po ich uzyskaniu pieniądze te zostały wybrane z bankomatu na terenie Anglii, czym działano na szkodę T. M.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

III. w okresie od 12 lutego 2019 roku do 07 marca 2019 roku, w W. i innych miejscach ze skutkiem w L., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem B. J. w kwocie 150.000 zł, w ten sposób, że dla celów przestępstwa namówił Ł. G. (1) w zamian za 200 zł., do założenia na swoje dane kont bankowych o nr (...) Bank (...) S.A., o nr (...) w (...) Bank S.A. oraz o nr (...) w Bank (...) S.A. oraz w ten sposób, że namówiony K. K. (1) założył konto bankowe o nr. (...) w Banku (...) S.A., a następnie przekazania całości dokumentacji, w tym danych dostępowych do założonych kont, na które następnie wpływały przelewy pieniężne z rachunku bankowego pokrzywdzonej, która została wprowadzona w błąd przez mężczyznę podającego się za A. S. funkcjonariusza (...) podczas rozmowy telefonicznej, który pod pozorem prowadzonych działań zmierzających do rozbicia grupy hakerów dokonujących kradzieży pieniędzy z kont bankowych, namówił pokrzywdzoną do udziału w rzekomej akcji, polecając otworzyć nowy rachunek bankowy i przelać tam swoje oszczędności oraz przekazać na potrzeby akcji dane dostępowe do tego rachunku, a po ich uzyskaniu pieniądze te zostały wybrane z bankomatu na terenie Anglii, czym działał na szkodę B. J.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

2) **A. (...) o to, że:**

IV. w okresie od stycznia 2019 roku do czerwca 2019 roku, w W., Ł., na terenie Anglii oraz innych miejsc w kraju i za granicą, brał udział w założonej i kierowanej przez nieustalone personalnie osoby zorganizowanej grupie przestępczej w skład, której wchodził A. C., Ł. G. (1), K. K. (1), B. U. oraz inne osoby, mającej na celu osiągnięcie korzyści majątkowej z popełnienia przestępstw oszustwa polegających na werbowaniu i namawianiu osób do otworzenia kont bankowych w różnych bankach, na które następnie wpływały pieniądze wyłudzone od pokrzywdzonych wprowadzonych w błąd w ten sposób, że będąc przekonanym, iż uczestniczą w akcji policji rozbijającej grupę hakerów otwierali nowe konta bankowe i przelewali na nie swoje oszczędności lub przekazywali na potrzeby akcji dane dostępowe do swojego rachunku w postaci loginu, hasła i kodów dostępu, które to pieniądze następnie były wybierane w bankomatatach na terenie innych krajów,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

V. w okresie od 08 stycznia 2019 roku do 21 stycznia 2019 roku, w Ł. i innych miejscach ze skutkiem w K., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem T. M. w kwocie 10 000 złotych w ten sposób, że dla celów przestępstwa, namówiony K. K. (1) założył na swoje dane konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. oraz B. U. przekazał dane do swojego konta bankowego o nr (...) w Banku (...) S.A., a następnie przekazania całości dokumentacji, w tym danych dostępowych do założonych kont, na które wpływały przelewy pieniężne z rachunku bankowego pokrzywdzonego, który został wprowadzony w błąd przez mężczyzn podających się za funkcjonariusza (...) i prokuratora podczas

rozmowy telefonicznej, którzy pod pozorem działań zmierzających do rozbicia grupy hakerów dokonujących kradzieży pieniędzy z kont bankowych namówili pokrzywdzonego do udziału w rzekomej akcji, polecając przekazać dane dostępowe do tego rachunku w postaci loginu, hasła i kodów dostępu, a po ich uzyskaniu pieniądze te zostały wybrane z bankomatu na terenie Anglii, czym działano na szkodę T. M.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

VI. w okresie od 12 lutego 2019 roku do 07 marca 2019 roku, w W. i innych miejscach ze skutkiem w L., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem B. J. w kwocie 150.000 zł, w ten sposób, że dla celów przestępstwa, namówił Ł. G. (1) w zamian za 200 zł., do założenia na swoje dane kont bankowych o nr (...) Bank (...) S.A., o nr (...) w (...) Bank S.A. oraz o nr (...) w Bank (...) S.A. oraz w ten sposób, że namówiony K. K. (1) założył konto bankowe o nr. (...) w Banku (...) S.A., a następnie przekazania całości dokumentacji, w tym danych dostępowych do założonych kont, na które wpływały przelewy pieniężne z rachunku bankowego pokrzywdzonej, która została wprowadzona w błąd przez mężczyznę podającego się za A. S. funkcjonariusza (...) podczas rozmowy telefonicznej, który pod pozorem prowadzonych działań zmierzających do rozbicia grupy hakerów dokonujących kradzieży pieniędzy z kont bankowych, namówił pokrzywdzoną do udziału w rzekomej akcji, polecając otworzyć nowy rachunek bankowy i przenieść tam swoje oszczędności oraz przekazać na potrzeby akcji dane dostępowe do tego rachunku, a po ich uzyskaniu pieniądze te zostały wybrane z bankomatu na terenie Anglii, czym działał na szkodę B. J.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

3) **K. K. o to, że:**

VII. w okresie od stycznia 2019 roku do czerwca 2019 roku, w W., Ł., na terenie Anglii oraz innych miejsc w kraju i za granicą, brał udział w założonej i kierowanej przez nieustalone personalnie osoby zorganizowanej grupie przestępczej w skład, której wchodził A. H., A. C., Ł. G. (1), B. U. oraz inne osoby, mającej na celu osiągnięcie korzyści majątkowej z popełnienia przestępstw oszustwa polegających na werbowaniu i namawianiu osób do otworzenia kont bankowych w różnych bankach, na które następnie wpływały pieniądze wyłudzone od pokrzywdzonych wprowadzonych w błąd w ten sposób, że będąc przekonany, iż uczestniczą w akcji policji rozbijającej grupę hakerów otwierali nowe konta bankowe i przelewali na nie swoje oszczędności lub przekazywali na potrzeby akcji dane dostępowe do swojego rachunku w postaci loginu, hasła i kodów dostępu, które to pieniądze następnie były wybierane w bankomatach na terenie innych krajów,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

VIII. w okresie od 08 stycznia 2019 roku do 21 stycznia 2019 roku, w Ł. i innych miejscach ze skutkiem w K., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem T. M. w kwocie 10 000 złotych w ten sposób, że dla celów przestępstwa założył na swoje dane konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A., na które otrzymał przelew pieniężny z rachunku bankowego pokrzywdzonego w kwocie 5 000 złotych, który został wprowadzony w błąd przez mężczyznę podających się za funkcjonariusza (...) i prokuratora podczas rozmowy telefonicznej, którzy pod pozorem działań zmierzających do rozbicia grupy hakerów dokonujących kradzieży pieniędzy z kont bankowych namówili pokrzywdzonego do udziału w rzekomej akcji, polecając przekazać dane dostępowe do tego rachunku w postaci loginu, hasła i kodów dostępu, a po ich uzyskaniu pieniądze te zostały wybrane z bankomatu na terenie Anglii, czym działano na szkodę T. M.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

IX. okresie od 12 lutego 2019 roku do 07 marca 2019 roku, w W. i innych miejscach ze skutkiem w L., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem B. J. w kwocie 150.000 zł, w ten sposób, że dla celów przestępstwa założył na swoje dane konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A., na które otrzymał przelew pieniężny

z rachunku bankowego pokrzywdzonej w kwocie 30 000 zł., która została wprowadzona w błąd przez mężczyznę podającego się za A. S. funkcjonariusza (...) podczas rozmowy telefonicznej, który pod pozorem prowadzonych działań zmierzających do rozbicia grupy hakerów dokonujących kradzieży pieniędzy z kont bankowych, namówił pokrzywdzoną do udziału w rzekomej akcji, polecając jej otworzyć nowy rachunek bankowy i przelać tam swoje oszczędności oraz przekazać na potrzeby akcji dane dostępowe do tego rachunku, a po ich uzyskaniu pieniądze te zostały wybrane z bankomatu na terenie Anglii czym działano na szkodę B. J.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

4) **L. G. (2) o to, że:**

X. w okresie od stycznia 2019 roku do czerwca 2019 roku, w W., Ł., na terenie Anglii oraz innych miejsc w kraju i za granicą, brał udział w założonej i kierowanej przez nieustalone personalnie osoby zorganizowanej grupie przestępczej w skład, której wchodził A. H., A. C., K. K. (1), B. U. oraz inne osoby, mającej na celu osiągnięcie korzyści majątkowej z popełnienia przestępstw oszustwa polegających na werbowaniu i namawianiu osób do otworzenia kont bankowych w różnych bankach, na które następnie wpływały pieniądze wyludzone od pokrzywdzonych wprowadzonych w błąd w ten sposób, że będąc przekonany, iż uczestniczą w akcji policji rozbijającej grupę hakerów otwierali nowe konta bankowe i przelewali na nie swoje oszczędności lub przekazywali na potrzeby akcji dane dostępowe do swojego rachunku w postaci loginu, hasła i kodów dostępu, które to pieniądze następnie były wybierane w bankomatach na terenie innych krajów,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

XI. w okresie od 12 lutego 2019 roku do 07 marca 2019 roku, w W. i innych miejscach ze skutkiem w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem B. J. w kwocie 150.000 zł, w ten sposób, że dla celów przestępstwa założył na swoje dane konta bankowe o nr (...) w (...) Bank (...) S.A., o nr (...) w (...) Bank S.A. oraz o nr (...) w Bank (...) S.A., na które otrzymywał przelewy pieniężne z rachunku bankowego pokrzywdzonej, która została wprowadzona w błąd przez mężczyznę podającego się za A. S. funkcjonariusza (...) podczas rozmowy telefonicznej, który pod pozorem prowadzonych działań zmierzających do rozbicia grupy hakerów dokonujących kradzieży pieniędzy z kont bankowych, namówił pokrzywdzoną do udziału w rzekomej akcji, której polecił otworzyć nowy rachunek bankowy i przelać tam swoje oszczędności oraz przekazać na potrzeby akcji dane dostępowe do tego rachunku, a po ich uzyskaniu pieniądze te zostały wybrane z bankomatu na terenie Anglii czym działano na szkodę B. J.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 października 2020r. sygn. akt III K – 30/20 Sąd Okręgowy w Legnicy orzekł następująco :

I. uznał oskarżonego **A. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego **A. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 50,- złotych każda;

III. uznał oskarżonego **A. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 50,- złotych każda;

IV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył oskarżonemu **A. C.** kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach: I, II i III oraz kary grzywny orzeczone w punktach: II i III i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat

pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 50,- złotych;

V. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego **A. C.** przypadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 1.000,- (tysiąc) złotych;

VI. uznał oskarżonego **A. H.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. uznał oskarżonego **A. H.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V części wstępnej i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 50,- złotych każda;

VIII. uznał oskarżonego **A. H.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 50,- złotych każda;

IX. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył oskarżonemu **A. H.** kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach: VI, VII i VIII oraz kary grzywny orzeczone w punktach: VII i VIII i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 50,- złotych;

X. uznał oskarżonego **K. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. uznał oskarżonego **K. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych po 50,- złotych każda;

XII. uznał oskarżonego **K. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 50,- złotych każda;

XIII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył oskarżonemu **K. K. (1)** kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach: X, XI i XII oraz kary grzywny orzeczone w punktach: XI i XII i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych po 50,- złotych;

XIV. na podst. art. 45 § 1 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego **K. K. (1)** przypadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 2.000,- (dwa tysiące) złotych;

XV. uznał oskarżonego **L. G. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie X części wstępnej i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

XVI. uznał oskarżonego **L. G. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 50,- złotych każda;

XVII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu **Ł. G. (1)** kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach: XV i XVI i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego **Ł. G. (1)** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 200,- (dwieście) złotych;

XIX. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł solidarnie od oskarżonych: **A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1)** obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych T. M. w kwocie 9.257,11 (dziewięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt siedem i 11/100) złotych i B. J. w kwocie 125.516,87 (sto dwadzieścia pięć tysięcy pięćset szesnaście i 87/100) złotych;

XX. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego zarejestrowanego pod (...);

XXI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych zaliczył oskarżonym okresy ich tymczasowego aresztowania:

- A. C. od 16.10.2019 r. godz. 9.55 do 21.05.2020 r. godz. 14:05;

- A. H. od 5.02.2020 r. godz. 12.00 do 27.04.2020 r. godz. 14:35;

- K. K. (1) od 5.08.2019 r. godz. 8.45 do 8.07.2020 r. godz. 12.45;

- Ł. G. (1) od 28.05.2019 r. godz. 16.50 do 8.07.2020 r. godz. 12.45;

XXII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził solidarnie od oskarżonych: **A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1)**, na rzecz B. J. kwotę 2.952,- (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa) złotych tytułem poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową kosztów zastępstwa procesowego;

XXIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. W. kwotę 1020,- złotych plus 23% VAT tytułem nieopłaconej obrony z urzędu;

XXIV. na podst. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonych: **A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe stosownie do ich udziału w sprawie w tym opłaty od:

- A. C. w kwocie 2.900,- złotych;

- A. H. w kwocie 2.900,- złotych;

- K. K. (1) w kwocie 1.500,- złotych;

- Ł. G. (1) w kwocie 1.300,- złotych.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1).

Obrońca oskarżonego A. C. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił: obrazę przepisów postępowania mogącą mieć istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie to jest art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyciągnięcie wniosków nie wynikających z materiału dowodowego, bądź z nimi sprzecznych to jest uznanie, że oskarżeni w ramach zorganizowanej grupy przestępczej brali udział w oszustwie na szkodę T. M. oraz B. J., z tym, że oskarżony A. C. działający na zlecenie A. H., pozyskiwał konta na które przelewano pieniądze z przestępstw, a następnie wybierano je w Anglii, natomiast Ł. G. (1) i K. K. (1) takie konta założyli, podczas gdy swobodna ocena całego materiału dowodowego, w zgodzie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego nie pozwala na dokonanie takich ustaleń, a nadto Sąd pominął wyjaśnienia oskarżonego, w których to stanowczo zaprzeczył, iżby pozyskiwał konta na zlecenie A. H. i aby ten w jakikolwiek sposób brał udział w przestępczym procederze.

Ponosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego A. C. wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego A. H. zaskarżył w całości wyrok w punktach: VII, VIII ,IX ,XIX, XXII oraz XXIV części rozstrzygającej wyroku i orzeczeniu temu zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, to jest art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 4 k.p.k., a także art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegający na fragmentarycznej, powierzchownej, tendencyjnej, a w konsekwencji dowolnej ocenie dowodów z wyjaśnień oskarżonych: A. H., A. C., Ł. G. (1) i K. K. (1), całkowitym pominięciu materiałów uzyskanych z postępowania przed Sądem Rejonowym w Kluczborku sygn. akt II K 984/19 oraz na globalnym powołaniu się przez Sąd na przeprowadzone w sprawie dowody przez zbiorcze wymienienie wszystkich dowodów, w dużej mierze tych, które w ogóle nie dot. A. H., bądź wprost wskazujących na brak jego udziału w zarzucanych mu czynach, bez ustalenia zależności każdego z nich, w całości lub w konkretnym fragmencie, od poszczególnych okoliczności faktycznych, które w sprawie wymagają udowodnienia i uzasadnienia, zwłaszcza, że analiza materiału dowodowego wskazuje na istnienie na istniejące ewidentne sprzeczności pomiędzy poszczególnymi dowodami, w tym wyjaśnieniami zwerbowanymi do założenia kont, Ł. G. (1) i K. K. (1), a wyjaśnieniami A. C., który zainspirowany informacją organów ścigania o wspólnych połączeniach telefonicznych wskazał A. H. jako swego rzekomego zleceniodawcę dla zmylenia organów ścigania i w obawie przed ujawnieniem faktycznego współsprawcy;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć istotny wpływ na jego treść, polegający na :

- przypisaniu oskarżonemu A. H. przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw oszustwa polegających na werbowaniu i namawianiu osób do otworzenia kont bankowych w różnych bankach na które następnie wpływały pieniądze wyłudzone od pokrzywdzonych wprowadzonych w błąd co do tego, iż w akcji policji rozbijającej grupę hakerów, w której to grupie miał on uczestniczyć wraz z współoskarżonymi oraz B. U. oraz na przypisaniu udziału w tego typu oszustwach wyłącznie w oparciu o jeden z protokołów wyjaśnień uzyskany w śledztwie od oskarżonego A. C., którego treść pozostaje w sprzeczności z wyjaśnieniami pozostałych 2 współoskarżonych – Ł. G. (1) i K. K. (1), w sposób ewidentny w konfrontacji z uzyskanym na wniosek obrońcy materiałami postępowania Sądu Rejonowego w Kluczborku sygn. akt II K 984/19 treść ta stanowi wynik podania wybiórczych okoliczności innego czynu osądzonego w w/w postępowaniu, a swobodne jej pochodzenie budzi poważne wątpliwości wobec faktu, że oskarżony ten z trudem posługuje się językiem polskim i z dużym prawdopodobieństwem w ogóle nie włada nim na poziomie umożliwiającym samodzielne składanie wyjaśnień;

- do przypisania przedmiotowych czynów doszło przy braku jakichkolwiek dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego A. H., pomimo nierozpoznania go przez pozostałych oskarżonych, którzy według wyjaśnień A. C. mieli mieć z oskarżonym A. H. bezpośredni kontakt i czynić z nim dalsze ustalenia mimo spójnej i konsekwentnej treści wyjaśnień oskarżonych Ł. G. (1) i K. K. (1) zwerbowanych przez A. C. co do charakterystyki faktycznych współsprawców, w tym choćby posiadania kolorowych tatuaży czy poruszania się samochodem marki "M.", nie zaś "C.", na które wskazuje A. C., jako ten którym miał poruszać się A. H.;

- A. H. przypisano 3 przestępstwa o dużym ciężarze gatunkowym i skomplikowanej konstrukcji prawnej w wyniku niedopuszczalnego domniemania w oparciu o bezrefleksyjnie zaprotokołowane wyjaśnienia A. C., które w sposób jaskrawy nie odnoszą się do czynów popełnionych na szkodę B. J. i T. M. i pozostają w sprzeczności nie tylko z pozostałym materiałem dowodowym, a zwłaszcza wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych, ale także z wyjaśnieniami A. C. złożonymi w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Kluczborku.

3) alternatywnie – rażąco niewspółmierność kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonej oskarżonemu odpowiednio: kar 10 miesięcy pozbawienia wolności, 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda, 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda i kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności oraz 250 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda, w sytuacji gdy A. H.

nigdy nie był karany, natomiast z uzasadnienia wyroku wynika że, u podstaw wymiaru kary pozostałym oskarżonym legła uprzednia ich karalność w tym A. C., któremu jednak Sąd Okręgowy wymierzył karę tożsamą z karą wymierzona A. H..

Ponosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego A. H. wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie tego oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów;
- 2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. K. (1) zaskarżył wyrok w punktach: X, XIII i XIV wyroku, orzeczeniu temu zarzucając:

I. naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., 4, 5§2 k.p.k. ,7 k.p.k. 410 k.p.k., 424 k.p.k. polegające na: przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów oraz rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, jak również pominięcie przy wydawaniu wyroku okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego w odniesieniu do czynu przypisanego mu w punkcie X części rozstrzygającej wyroku z art. 258 § 1 k.k., a w szczególności wyjaśnień samego oskarżonego, który w toku postępowania konsekwentnie wyjaśniał swój udział w sprawie wskazując jednocześnie, iż nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia będący także konsekwencją wskazanych powyżej przepisów postępowania karnego polegający na:

1) nieuzasadnionym uznaniu, że oskarżony z uwagi na łączący go kontakt z pozostałymi oskarżonymi musiał uczestniczyć w zorganizowanej grupie przestępczej i miał tego świadomość, podczas gdy z materiału dowodowego ujawnionego w sprawie nie wynika, aby działał on w jakiegokolwiek strukturze, co wyklucza stosowanie normy zawartej w art. 258 § 1 k.k.;

2) wadliwym przyjęciu, że oskarżony K. K. (1) działał w zorganizowanej grupie przestępczej w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie upoważnia do dokonania takiego ustalenia, a z którego wprost wynika, że oskarżony co najwyżej założył na swoje dane konto bankowe, które następnie udostępnił innym osobom, konsekwencją którego to błędu w ustaleniach faktycznych jest przyjęcie przez Sąd Okręgowy błędnej kwalifikacji prawnej czynu i uznanie go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.;

Ponosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego K. K. (1) wniósł o:

- 1) uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k.;
- 2) obniżenie orzeczonej wobec niego kary łącznej;
- 3) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego Ł. G. (1) zaskarżył wyrok w zakresie czynu przypisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., orzeczeniu temu zarzucając: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mogący mieć wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony Ł. G. (1) od stycznia do czerwca 2019 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej pomimo tego, że nie zezwalał na to zebrany materiał dowodowy w postaci zeznań świadków: B. J., A. Z. i T. M., a także wyjaśnień Ł. G. (1), K. K. (1) i A. C..

Podnosząc powyższy zarzut, obrońca oskarżonego Ł. G. (1) wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu przedstawionych apelacji obrońców oskarżonych: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1), wyrokiem z dnia 23 grudnia 2021r. sygn. akt II AKa – 327/20 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu orzekł następująco:

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) uniewinnił oskarżonych:

- A. C. od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie I części rozstrzygającej wyroku;
- A. H. od popełnienia czynów przypisanych mu w punktach VI, VII i VIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku;
- K. K. (1) od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie X części rozstrzygającej wyroku;
- Ł. G. (1) od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie XV części rozstrzygającej i w tym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa;

2) z opisu przypisanych oskarżonemu A. C. czynów wyeliminował:

a) w punkcie II części rozstrzygającej wyroku zapis „B. U. przekazał dane do swojego konta bankowego nr (...) w Banku (...) S.A. i przekazał całość dokumentacji w tym danych dostępowych do tego konta” i w to miejsce przyjmując, że dane te przekazała inna osoba, której sprawę wyłączono do odrębnego prowadzenia;

b) w punktach: II i III części rozstrzygającej wyroku zapisy, że działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisaney w punkcie I, a w to miejsce przyjmując, że działał wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami;

c) ustalając, że zachowania przypisane w punktach: II i III części rozstrzygającej wyroku popełnił w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i kwalifikując je jako czyn ciągły z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23.06.2020r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. skazując go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

3) w miejsce czynów przypisanych oskarżonemu K. K. (1) w punktach: XI i XII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku uznał go za winnego tego, że w okresie od 8 stycznia 2019r. do 12 lutego 2019 r. w Ł., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie i innych osób, w zamiarze ewentualnym, udzielił pomocy oskarżonemu A. C. oraz innym nieustalonym osobom do popełnienia przestępstw oszustwa, polegającej na tym, że założył rachunki bankowe na swoje dane personalne w Banku (...) i Banku (...) S. A. oraz udostępnił je do dyspozycji tych osób, czym ułatwił:

- wprowadzenie w błąd T. M. i doprowadzenie go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci oszczędnościami w kwocie 10 000 złotych poprzez nakłonienie go przez nieustaloną osobę podszywającą się pod funkcjonariusza (...) i prokuratora do przekazania mu danych dostępowych do tego rachunku w postaci loginu, hasła i kodów dostępu jako jego roli w rzekomo prowadzonych przez (...) czynnościach operacyjnych mających na celu zatrzymanie osób należących do grupy przestępczej i dokonujących kradzieży pieniędzy z kont bankowych i w następstwie czego w dniu 21 stycznia 2019r. z rachunku bankowego pokrzywdzonego zostały przelane pieniądze w łącznej kwocie 5 000 złotych na konto bankowe K. K. (1) założone w Banku (...), które następnie zostały wybrane przez nieustaloną osobę w walucie (...) z bankomatów na terytorium Anglii, czym działał na szkodę w/wymienionego;

- wprowadzenie w błąd B. J. i doprowadzenie jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci oszczędności w kwocie 150 000 złotych poprzez nakłonienie jej przez nieustaloną osobę, podszywającą się pod funkcjonariusza (...), do założenia rachunku bankowego w (...) Bank S.A. i przelania na ten rachunek swoich oszczędności zgromadzonych na jej rachunku bankowym w (...) Bank oraz przekazania mu danych dostępowych do tego rachunku, jako jej roli w rzekomo prowadzonych przez (...) czynnościach operacyjnych mających na celu zatrzymanie członków grupy przestępczej dokonujących kradzieży pieniędzy z kont bankowych, w następstwie czego w dniu 7 marca 2019r. z jej rachunku bankowego w (...) Bank S. A. zostały przelane pieniądze w kwocie 30 000 złotych na rachunek bankowy K. K. (1) założony w Banku (...) S. A., po czym zostały one wybrane na terytorium Anglii z bankomatów przez nieustaloną osobę w walucie (...), czym działał na szkodę w/wymienionej, to jest przestępstwa za art. 18 § 3 k.k. w zw. art. 286 §

1 k.k. i art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23.06.2020r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. skazując go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

4) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu Ł. G. (1) w punkcie XVI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku uznał go za winnego tego, że w dniu 25 lutego 2019 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie i innych osób, w zamiarze ewentualnym, udzielił pomocy oskarżonemu A. C. oraz innym nieustalonym osobom do popełnienia przestępstwa oszustwa, polegającej na tym, że założył rachunki bankowe na swoje dane personalne w (...) Bank (...) S. A., w (...) Bank S. A. oraz Bank (...) S. A. i udostępnił je do dyspozycji tych osób, czym ułatwił im wprowadzenie B. J. w błąd i doprowadzenie jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci oszczędności w kwocie 150.000 złotych poprzez nakłonienie jej przez nieustaloną osobę, podszywającą się pod funkcjonariusza (...), do założenia rachunku bankowego w (...) Bank S.A. i przelania na ten rachunek swoich oszczędności zgromadzonych na rachunku bankowym w (...) Bank oraz przekazania mu danych dostępowych do tego rachunku, jako jej roli w rzekomo prowadzonych przez (...) czynnościach operacyjnych mających na celu zatrzymanie osób należących do grupy przestępczej, dokonujących kradzieży pieniędzy z kont bankowych i w następstwie czego w dniu 7 marca 2019r. z rachunku bankowego pokrzywdzonej założonego w (...) Bank S.A. zostały przelane na założone przez Ł. G. (1) konta bankowe pieniądze w łącznej kwocie 119. 900 złotych, po czym na terytorium Anglii zostały one wybrane z bankomatów przez nieustaloną osobę w walucie (...), czym działał na szkodę w/wymienionej, to jest przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. art. 286 § 1 k.k. i art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23.06.2020r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. skazując go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności zaliczył okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- A. C. od 16.10.2019r. godz. 9.55 do 21.05.2020r. godz. 14.05;

- K. K. (1) od 5.08.2019r. godz. 8.45 do 8.07.2020r. godz.12.45;

- Ł. G. (1) od 5.08.2019r. godz. 8.45 do 8.07.2020r. godz.12.45;

III. w punkcie XIX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku ustalił, że:

1) oskarżeni: A. C. oraz K. K. (1) są zobowiązani do solidarnego zapłacenia kwoty 9 257,11 złotych na rzecz pokrzywdzonego T. M.;

2) oskarżeni: A. C., K. K. (1) oraz Ł. G. (1) są zobowiązani do solidarnego zapłacenia kwoty 125.516,87 złotych na rzecz pokrzywdzonej B. J.;

IV. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;

V. zasądził od oskarżonych: A. C., K. K. (1) i Ł. G. (1) na rzecz B. J. po 1.440 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

VI. zasądził na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze oraz wymierzył im opłaty za obie instancje:

- od oskarżonego A. C. w kwocie 2.400 złotych;

- od oskarżonego K. K. (1) w kwocie 1.180 złotych;

- od oskarżonego Ł. G. (1) w kwocie 1.180 złotych.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 grudnia 2021r. sygn. akt II AKa – 327/20, wniósł kasację Prokurator (...)w L., na niekorzyść oskarżonych: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1), w części dotyczącej uniewinnienia ich od zarzutu popełnienia występku z art. 258 § 1 k.k .

Powołując się na przepisy art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. Prokurator (...)zarzucił: powyższemu wyrokowi rażąco obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 258 § 1 k.k., która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającą na całkowicie błędnym przyjęciu przez Sąd II instancji, że zarzucone wszystkim oskarżonym: Ł. G. (1), K. K. (1), A. C. oraz A. H. czyny dotyczące udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, zakwalifikowane z art. 258 § 1 k.k. i poczynione w tym zakresie ustalenia faktyczne nie zawierają znamion tego typu przestępstwa, jakkolwiek prawidłowa ocena prawna zrekonstruowanego w tym zakresie stanu faktycznego prowadzi do zupełnie odmiennego wniosku, a mianowicie, iż wszyscy czterej wymienieni oskarżeni w pełni Świadomie brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw w czasie i w miejscach opisanych w przedstawionych im zarzutach sformułowanych w akcie oskarżenia, a tym samym swoim zachowaniem wypełnili wszystkie ustawowe znamiona omawianego typu przestępstwa określonego w art. 258 § 1 k.k.

W konkluzji, Prokurator (...)w L. wniósł o: uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w części dotyczącej rozstrzygnięć o winie co do zarzutów z art. 258 § 1 k.k., tj. w zakresie punktu 1. podpunkt 1. oraz punktu 2. litera b.] na niekorzyść wszystkich oskarżonych: Ł. G. (1), K. K. (1), A. C. oraz A. H. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania temu Sądowi w drugiej instancji.

Wyrokiem z dnia 4 stycznia 2023r. sygn. akt I KK – 368/22 Sąd Najwyższy uwzględnił kasację Prokuratora (...)w L.i uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa – 327/20, zmieniający wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 października 2020r., sygn. akt III K – 30/20 i sprawę oskarżonych: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1) co do zarzuconych im przestępstw z art. 258 § 1 k.k. przekazał Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

I. Apelacje wniesione przez oskarżonych: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1), nie zasługują na uwzględnienie.

Należy zdecydowanie odrzucić zarzuty obrazy prawa procesowego oraz błędów w ustaleniach faktycznych zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1), gdyż przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Legnicy respektował wszelkie zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.). Swoje stanowisko, Sąd Okręgowy w Legnicy uzasadnił w sposób na tyle prawidłowy, nie pomijając żadnej z istotnych okoliczności, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób rzeczowy odnosi się do najistotniejszych okoliczności sprawy, wypełnia wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k. i pozwala na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

Chociaż, rozpoznając w poprzednio prowadzonym postępowaniu odwoławczym, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 23 grudnia 2021r. sygn. akt II AKa – 327/20 uwzględnił apelacje obrońców oskarżonych: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1), co prowadziło do zmiany wyroku Sąd I instancji i uniewinnienia wszystkich oskarżonych od zarzutów popełnienia przestępstw z art. 258 § 1 k.k., to jednak należy się zgodzić z Sądem Najwyższym, że orzeczeniu temu można było zarzucić naruszenie art. 258 § 1 k.k. Nieprawidłowe było bowiem przyjęcie, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji w zakresie występku z art. 258 § 1 k.k. zarzuconych oskarżonym: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1), dotyczących udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, nie zawierały znamion tego przestępstwa.

Odnosząc się do zarzutów postawionych w apelacjach obrońców wszystkich oskarżonych co do istnienia i charakteru działalności zorganizowanej grupy przestępczej, należy w pierwszej kolejności poczynić następujące uwagi natury ogólnej.

W doktrynie i orzecznictwie wielokrotnie dawano wyraz temu, że przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej (art. 258 k.k.) jest przestępstwem formalnym, a zatem do wypełnienia jego znamion wystarczy sama bierna przynależność, bez popełnienia jakichkolwiek innych czynów zabronionych. Nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmów jej funkcjonowania itp. Wystarczy gotowość sprawcy do spełniania zadań służących tej grupie, której świadomość istnienia ma sprawca. „Zorganizowana grupa przestępcza” powinna składać się nie mniej jak z trzech osób, których wspólnym celem jest popełnianie przestępstw stale bądź zależnie od okazji. Nie jest przy tym wymagana jakaś specjalna wewnętrzna struktura organizacyjna, ani niezmienny skład, ani określony stopień zorganizowania, jak szczegółowe określenie zasad przynależności, staż członkowski, sankcje za wystąpienie przeciw dyscyplinie itd. (por. wyrok SN z dnia 16v stycznia 2008r. sygn. IV KK – 389/07 – LEX nr 346607 oraz postanowienie SN z dnia 20 grudnia 2006r. sygn. IV KK – 300/06 – OSNwSK 2006, nr 1, poz. 2551; a także wyrok S.A. w Krakowie z dnia 19 grudnia 2003r. sygn. II AKA-257/03 – Krakowskie Zeszyty Sądowe 2004, z. 4, poz. 41 oraz wyrok S.A. w Łodzi z dnia 20 października 2006r. sygn. II AKA – 174/06 – Prokuratura i Prawo – wkładka 2007, nr 7-8, poz. 38).

Chociaż „zorganizowanie” polega na w miarę stałym jej składzie, to nie wszyscy członkowie grupy muszą uczestniczyć w popełnieniu każdego z zaplanowanych przestępstw. Chodzi o akceptację celów i gotowość do zaspokajania potrzeb grupy, w tym np. w narzędzia potrzebne do popełniania przestępstw (por. wyrok S.A. w Krakowie z dnia 19 grudnia 2003r., sygn. II AKA – 257/03, Krakowskie Zeszyty Sądowe 2004, z. 4, poz. 41).

W doktrynie i orzecznictwie akcentowano także, że grupa zorganizowana to coś znacznie więcej niż współsprawstwo czy luźna grupa osób zamierzających popełnić przestępstwo. W pojęciu "zorganizowania" tkwią warunki podstawowej wewnętrznej struktury organizacyjnej (choćby z niskim stopniem zorganizowania), jakaś trwałość, jakieś więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzenie narzędzi popełniania przestępstw, wyszukiwanie miejsc dla przechowywania łupu, rozprowadzanie go, podział ról, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno-psychologiczne między członkami. Kierowanie grupą jako funkcja władcza polega na określaniu kierunków działania, wydawaniu poleceń, koordynowaniu działalności uczestników grupy (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 7 grudnia 2000r., sygn. II AKA – 184/00, Krakowskie Zeszyty Sądowe 2001, z. 1, poz. 26; podobnie wyrok S.A. w Łodzi z dnia 24 stycznia 2001r., sygn. II AKA – 240/01 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 5, poz. 26, a także Z. Ćwiąkałski [w:] A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Ćwiąkałski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II – tezy do art. 258 k.k.).

Zorganizowana grupa mająca na celu dokonywanie przestępstw tym różni się od innej grupy (szajki) przestępców, że jest zorganizowana, a więc posiada trwałą strukturę czy to pionową – z przywódcą kierującym działalnością, czy poziomą – ze stałym gronem uczestników koordynujących działalność według ustalonych reguł i tym, że jej grono nie nawiązuje kontaktu dla dokonania pojedynczych przestępstw, lecz z góry zakłada popełnienie możliwie wielu przestępstw. Nie jest grupą zorganizowaną grono znajomych, którzy odnawiają kontakty tylko dla dokonania doraźnej przestępczej transakcji handlowej. Nie jest taką grupą środowisko ludzi zajmujących się tą samą działalnością przestępczą, jeśli nie utrzymują ze sobą kontaktów organizacyjnych, to jest gdy nie łączy ich żadna struktura (wyrok SA w Krakowie z 21 marca 2001 r., II AKA 28/01, KZS 2001, z. 4, poz. 26).

Jeżeli zatem zorganizowanego charakteru grupy przestępczej w myśl art. 258 k.k. nie przekreśla to, że jest ona zorganizowana również poziomo, to znaczy, że nie wszyscy członkowie takiej grupy muszą być bezwzględnie „wewnętrznie podporządkowani” kierownictwu grupy. Jak słusznie stwierdził Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w niepublikowanym wyroku z dnia 20 maja 2010r. sygn. akt II AKA – 330/09: „członkami zorganizowanej grupy przestępczej mogą być także sprawcy, którzy mają świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, akceptują

jej cele i swoją w niej rolę, lecz niekoniecznie stoją na pozycji podległej wobec kierownictwa grupy. Rola takich sprawców może być na tyle istotna dla grupy przestępczej, że akceptują pozycję takiego członka, nawet jego pewną autonomię, gdyż jest niezbędny dla działalności przestępczej grupy”.

Na tle przedstawionych wyżej uwag, niewątpliwie istniała zorganizowana grupa przestępcza, w skład której wchodził także oskarżeni: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1). Wspomniana zorganizowana grupa przestępcza miała na celu popełnianie oszustw polegających na werbowaniu i namawianiu osób do otworzenia kont bankowych w różnych bankach, na które następnie wpływały pieniądze wyłudzone od pokrzywdzonych wprowadzonych w błąd w ten sposób, że będąc przekonanym, iż uczestniczą w akcji policji rozbijającej grupę hakerów otwierali nowe konta bankowe i przelewali na nie swoje oszczędności lub przekazywali na potrzeby akcji dane dostępowe do swojego rachunku w postaci loginu, hasła i kodów dostępu, które to pieniądze następnie były wybierane w bankomatach na terenie innych krajów.

Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy, w uzasadnieniu swojego wyroku Sąd Okręgowy w Legnicy prawidłowo ustalił istotne okoliczności, przekonujące o popełnieniu przez oskarżonych: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1), przestępstw z art. 258 § 1 k.k.:

1) nie budzi żadnych wątpliwości, że oskarżeni w ramach zorganizowanej grupy przestępczej brali udział w oszustwie na szkodę T. M. oraz B. J.;

2) dokonanie tego przestępstwa w sposób ustalony przez Sąd I instancji było niemożliwe bez posiadania przez jego organizatorów kont, na które po wyłudzeniu od pokrzywdzonych przelewane były pieniądze pochodzące z przestępstwa;

3) analiza sposobu popełnienia obu przestępstw jak i zeznań pokrzywdzonych dotyczących sposobu komunikowania się z nimi osób, które nakłoniły ich do udostępnienia danych do konta wskazuje, że to nie oskarżeni byli organizatorami tego procederu, gdyż przewyższało to ich możliwości intelektualne oraz językowe, natomiast byli natomiast w ramach grupy przestępczej wykonawcami poszczególnych czynności składających się na całość przestępstwa;

4) w ramach grupy przestępczej pozyskiwaniem kont, na które przelewano pieniądze uzyskane od pokrzywdzonych zajmował się oskarżony A. H. za pośrednictwem oskarżonego A. C.;

5) oskarżony K. K. (1) konto takie udostępnił, a następnie dokonano na nie przelewu wyłudzonych pieniędzy, które potem przelano na inne konto, co wynika jednoznacznie z wyjaśnień oskarżonych: A. C. i K. K. (1) oraz analizy kontaktów telefonicznych pomiędzy oskarżonymi;

6) oczywistym jest dla każdego przeciętnie inteligentnego człowieka, że konto bankowe przypisane jest do osoby, która założyła je na swoje dane, a sytuacja, w której konto zakładane jest na tzw. słupa jednoznacznie wskazuje, że jest ono zakładane w celu popełnienia przestępstwa. Co więcej, kwestia ta jest tym bardziej oczywista, że w środkach społecznego przekazu od wielu lat, wielokrotnie przedstawiane były informacje o oszustwach metodami „na wnuczka” i „na policjanta”, a oskarżeni z pewnością słyszeli o takim procederze;

7) twierdzenia oskarżonych, że nie mieli świadomości w czym biorą udział, w świetle zebranych dowodów i ustaleń Sądu stanowią niewiarygodną linię obrony.

Uzasadniając powody przypisania oskarżonym: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1), popełnienia przestępstw z art. 258 § 1 k.k., Sąd Okręgowy w Legnicy słusznie i przekonująco podniósł, dostrzeżone także przez Sąd Najwyższy i zaakceptowane, następujące argumenty:

1) praktyka sądowa jednoznacznie wskazuje, że ustalenie czy osoby popełniające przestępstwa działają w ramach zorganizowanej grupy przestępczej następuje zazwyczaj poprzez ocenę sposobu dokonania przez nie innych

przestępstw i jest oczywiste, że członkowie grupy przestępczej są żywotnie zainteresowani, by istnienie takiej grupy pozostało tajemnicą;

2) sposób popełnienia przez oskarżonych zarzuconych im przestępstw oszustwa jednoznacznie wskazuje, że były przeprowadzone w ramach zorganizowanej grupy, w której skład poza oskarżonymi wchodziły także inne osoby, gdyż popełnienie tych przestępstw wymagało starannego zaplanowania, przygotowania i wytypowania osób pokrzywdzonych, które miały zostać oszukane;

3) jak wynika z zeznań pokrzywdzonych, osoby, które kontaktowały się z nimi, miały co najmniej podstawową wiedzę prawniczą i doskonale posługiwały się językiem polskim, nie budząc u pokrzywdzonych (mających wyższe wykształcenie) żadnych podejrzeń;

4) chociaż z pokrzywdzonymi niewątpliwie nie kontaktował się bezpośrednio żaden z oskarżonych, to nie było to dostatecznym argumentem odrzucenia tezy, że mieli świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i swojego w niej udziału;

5) pieniądze pochodzące z oszustw zostały następnie przetransferowane do Anglii;

6) wszystkie te okoliczności jednoznacznie wskazują, że przestępstwa dotyczące wyłudzenia pieniędzy zostały przygotowane i dokonane przez zorganizowaną grupę, zaś celem tej grupy było popełnianie przestępstw o skomplikowanym charakterze. W strukturach tej grupy oskarżeni: K. K. (1) i Ł. G. (1) byli na najniższym szczeblu, zaś na wyższym znajdowali się oskarżeni: A. C. i A. H..

II. Odnosząc się do zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1), na tle konkretnych dowodów ujawnionych w postępowaniu karnym, absolutnie życzeniowe były argumenty, że oskarżeni nie mieli żadnych powiązań z członkami zorganizowanej grupy przestępczej, stojących nad nimi wyżej w hierarchii tej grupy, skoro w swoich wyjaśnieniach zdecydowanie temu zaprzeczali. Taka treść wyjaśnień oskarżonych specjalnie nie mogła dziwić, skoro groziła im surowa odpowiedzialność karna, a nadto uważali, że pozwoli to na uniknięcie tej odpowiedzialności karnej, gdy nie zostaną wykazane wspomniane powiązania.

Mimo kwestionowania tych okoliczności przez oskarżonych: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1), z uwagi na obowiązki procesowe w zakresie potrzeby wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, Sąd Okręgowy w Legnicy musiał dokonać oceny wszelkich okoliczności i innych dowodów, z respektowaniem zasady swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. Miał w tym zakresie także prawo i obowiązek oceny zachowań i wypowiedzi uczestników postępowania (świadków i oskarżonych), które mogłyby potwierdzać bądź wykluczać istnienie zorganizowanej grupy przestępczej i uczestnictwo w niej wszystkich oskarżonych. Jak słusznie bowiem stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 kwietnia 2018r. sygn. IV KK – 152/18: „Charakter przestępstw stypizowanych w art. 258 k.k. powoduje, że ustalenie faktu istnienia zorganizowanej grupy przestępczej stanowi wypadkową całokształtu zachowań kręgu osób związanych z prowadzeniem określonej działalności przestępczej.” (LEX nr 2498046).

Na tym tle, dość jasny był wniosek, że osoby, które przekonały pokrzywdzonych do dokonania przelewu pieniędzy, musiały mieć powiązania z osobami, które wypłacały pieniądze z kont bankowych i dysponowały telefonami (kartami SIM) wskazanymi w banku przez oskarżonych: Ł. G. (1) i K. K. (1).

W toku postępowania nie zdołano ustalić tożsamości osób, które telefonowały bezpośrednio do pokrzywdzonych, lecz ze względu na zasady doświadczenia życiowego podobnie jasne i logiczne musiało być to, że osoby te działały w powiązaniu z oskarżonymi: A. C. i A. H.. Przede wszystkim, osoby telefonujące do pokrzywdzonych musiały być powiązane z osobami, którym oskarżeni: Ł. G. (1) i K. K. (1) przekazali dane dostępu do tych kont, umożliwiające dostęp do kont, wraz z odpowiednimi kartami SIM do telefonów osobom, które nakłoniły ich do otwarcia kont, a także brali udział w wypłacaniu pieniędzy z kont bankowych. Nie byli więc jedynie biernymi uczestnikami procedury, a ich rola nie ograniczała się jedynie do otwarcia konta bankowego. Nie był to przy tym udział przypadkowy i jednorazowy, ale dotyczył kilku rachunków bankowych (odpowiednio: trzech i dwóch). Co więcej, oskarżony Ł. G. (1) wypłacił pieniądze

z konta założonego przez siebie w dniu, w którym wpłynęły na nie pieniądze od pokrzywdzonej B. J.. Taki pośpiech zdaje się potwierdzać dość jasno potrzebę nieodwracalnego skorzystania z oszustwa pokrzywdzonej.

Nie można zapominać, że oskarżeni: Ł. G. i K. K. (1) byli już uprzednio karani (k. 204-206, 207-208, 2382-2390), co winno skłaniać do uznania, że mogli mieć świadomość, do czego będą służyć zakładane przez nich konta bankowe przekazane w ręce innych osób wraz z telefonami do ich obsługi. Sąd nie dostrzegł również znaczenia dowodu w postaci analizy połączeń dokonywanych przez tych oskarżonych (k. 1470), wskazującej, że oskarżeni musieli mieć aktywne powiązania z innymi członkami grupy.

Powiązania między wszystkimi tymi osobami wynikają także z wyjaśnień oskarżonego A. C. (k. 1094-1095), który stosunkowo dokładnie opisał schemat działania tej grupy. Tego rodzaju bardzo ściśle, jak słusznie skonstatował Sąd Najwyższy, potwierdza także wykonanie 111 połączeń telefonicznych w ciągu miesiąca między oskarżonymi: A. C. i A. H. (raport połączeń – k. 1616).

W konkluzji należy stwierdzić, że niewątpliwie wszyscy oskarżeni: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1), popełnili zarzucone im przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Dotyczy to także oskarżonych: Ł. G. (1) i K. K. (1), którzy stanowili aktywne ogniwa tej grupy, gdyż bez ich zachowań działanie samej grupy nie byłoby możliwe, skoro wykonywali istotne czynności związane z przepływem gotówki uzyskanej z oszustwa. Oskarżeni musieli mieć świadomość, jak skomplikowana jest struktura przestępstwa, w którego popełnieniu brali aktywny udział. Zdecydowanie należało odrzucić, jako niewiarygodną, wersję przedstawioną przez tych oskarżonych, że konta bankowe i telefony były im potrzebne do pracy i nie wiedzieli, że będą przy ich pomocy dokonywane przestępstwa.

Jak słusznie stwierdził Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 9 marca 2017r. sygn. II AKa – 13/17: „Ustawodawca nie określił minimalnego czasu wymaganego do wypełnienia znamienia udziału w zorganizowanej grupie. Grupa taka może powstać dla popełnienia już tylko jednego przestępstwa. Do dokonania czynu z art. 258 § 1 k.k. dojdzie także wtedy, gdy nie zostanie popełnione przestępstwo, dla którego grupa została zorganizowana. Przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. jest przestępstwem formalnym (bezsuktywnym).” (LEX nr 2287447).

Należy także podzielić zapatrywania Sądu Najwyższego, że chociaż oskarżony A. H. został prawomocnie uniewinniony przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, rozpoznający sprawę w toku poprzedniego postępowania odwoławczego, od zarzutu popełnienia przestępstw oszustwa z art. 286 § 1 k.k., co nie zostało zaskarżone kasacją prokuratora, to jednak nie stoi to w sprzeczności z ustaleniem, że zgromadzone dowody pozwalają na przypisanie mu występku z art. 258 § 1 k.k., polegającego na przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej.

Należy podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego w Krakowie wyrażone w wyroku z dnia 2 listopada 2004r. sygn. II AKa – 119/04, że „Wypełnia znamiona przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej samo przystąpienie do niej i pozostawanie w jej strukturze, choćby bez pełnienia w niej funkcji czy wykonywania zadań. Nie jest konieczna wiedza sprawcy o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmów jej funkcjonowania. Nie jest uzasadnione oczekiwanie formalnego potwierdzenia udziału w grupie, wyboru kierownictwa itp. Strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności, zatem wystarczające jest, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by je realizowano. Wystarczające jest, gdy sprawca przystępuje do grupy nie będąc pewny jej przestępczego lub zbrojnego charakteru, godząc się jednak z możliwością posiadania przez nią takich cech.” (LEX nr 584149).

III. Mając na uwadze domniemanie z art. 447 § 1 k.p.k., że apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku, Sąd odwoławczy miał także obowiązek prawidłowość kar wymierzonych wobec oskarżonych: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1), za przypisane im przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.

Należało w pełni rzeczową argumentację Sądu Okręgowego w Legnicy przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do podstaw orzeczenia kar za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. przypisane oskarżonym: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1).

Sąd Okręgowy umotywował orzeczenie o wymierzonych karach i ocena ta, choć lakoniczna, jest prawidłowa, a wymierzone kary jednostkowe uwzględniają stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonych przestępstw, w tym wszelkie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynów, oceniane według kryteriów z art. 115 § 2 k.k., jak również właściwości i warunki osobiste oskarżonych, ich dotychczasową karalność (k. 2382-2390), sposób życia przed przestępstwem i zachowanie po przestępstwie, jak również postawę procesową w trakcie niniejszego postępowania karnego. Uwzględniono przy tym opinię z Zakładu Karnego w S. z 18.04.2023r. dot. oskarżonego Ł. G. (1) (k. 2391-2392).

Wymierzając kary za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w Legnicy słusznie wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości przestępstw oraz stopień zawinienia oskarżonych, fakt, że uczestniczyli w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw o skomplikowanym charakterze ,wymagających starannego przygotowania, nie budziło wątpliwości, że w skład grupy wchodziły również inne osoby, a rola oskarżonych w tej grupie nie była wiodąca. Uwzględniono także, że oskarżeni: A. C. i A. H. byli wyżej usytuowani w strukturze grupy niż pozostali oskarżeni: K. K. (1) i Ł. G. (1).

Ocena Sądu Okręgowego co do orzeczonych kar, jako pełna, uwzględnia wszelkie dyrektywy kary z art. 53 § 1 i 2 k.k., a zatem cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do oskarżonych, jak również cele w zakresie społecznego oddziaływania kary. Nie ma potrzeby ponownie przywoływać tych samych argumentów, skoro sąd odwoławczy w pełni ją akceptuje. Kary w tej postaci były sprawiedliwe i spełniały celów kary określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k., aby wyrobić w oskarżonym przekonanie, że przestępstwo się nie opłaca, a ich czyny zostały napiętnowane.

Mając powyższe na uwadze, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 października 2020r. sygn. akt III K – 30/20, zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 grudnia 2021r. sygn. akt II AKa – 327/20 w następujący sposób:

1) utrzymano w mocy tenże wyrok w punkcie I części rozstrzygającej, odnoszącym się do uznania oskarżonego A. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej i wymierzenia mu za to przestępstwo, na podstawie art. 258 § 1 k.k., kary 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2) utrzymano w mocy tenże wyrok w punkcie VI części rozstrzygającej, odnoszącym się do uznania oskarżonego A. H. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej i wymierzenia mu za to przestępstwo, na podstawie art. 258 § 1 k.k., kary 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3) utrzymano w mocy tenże wyrok w punkcie X części rozstrzygającej, odnoszącym się do uznania oskarżonego K. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej i wymierzenia mu za to przestępstwo, na podstawie art. 258 § 1 k.k., kary 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

4) utrzymano w mocy tenże wyrok w punkcie XV części rozstrzygającej, odnoszącym się do uznania oskarżonego Ł. G. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie X części wstępnej i wymierzenia mu za to przestępstwo, na podstawie art. 258 § 1 k.k., kary 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. – Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2022r. poz. 1184 z późniejszymi zmianami) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. W. 1.200,- złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu Ł. G. (1) w niniejszym postępowaniu odwoławczym, a także 161,- złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu.

Wysokość wynagrodzenia adwokackiego wynikała z § 11 ust. 2 pkt 5 oraz § 17 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022r. sygn. SK 78/21 (Dz.U. z 2022r. poz. 2790), którym stwierdzono niekonstytucyjność przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października

2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016r., poz. 1714).

Ze względu na zasady słuszności, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k., zwolniono oskarżonych: A. C., A. H., K. K. (1) i Ł. G. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa. Oskarżeni nie powinni bowiem ponosić kosztów postępowania w wypadku, gdy prawomocny wyrok został zakwestionowany w wyniku uwzględnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia wniesionego przez rzecznika oskarżenia publicznego, wskazującego na uchybienia organów procesowych w ocenie prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Maciej Skórniak	Bogusław Tocicki	Łukasz Franckiewicz